

Նմահություն վաստակում...

ՍԻՐՏՍ

Ցաված սիրտս վիշտ Է թնդած.

Արցունքում Է մաղի՛կ-մաղի՛կ,

Հույսն այցելեց, սիրտս խնդաց.

Արևում Է շաղի՛կ-շաղի՛կ:

Սիրտս դարձավ սեր-հավքի բույն.

Ոգարունքվել Է ծաղի՛կ-ծաղի՛կ,

Սիրտս կյանքն Է հազարագույն,

Երգ երգոց Է տաղի՛կ-տաղի՛կ...

ԿԱՅԾԱԿ ԵՐ

Կայծակի շեղբը շողաց

Ու պատռեց կուրծքը մայր հողի.

Ժայռի թաց շուրջը դողաց,

Խուլ տնքաց վերքից իր կողի...

Կայծակ էր. ճայթեց և վերջ.

Ժայռի ցավն արդեն կթողնի...

Իմ սիրտն էլ սե՞րը շանթեց,

Եվ ցավը փոխվեց երգ-շողի...

ՄԵՐ ՆԱՏԱՐԱՆԸ

Գարունքված այգին ձեռքով արեց ինձ.

«Ե՛լ բավ է մենակ փակվես քո տանը,

Դո՛ւրս եկ և արի՛ իմ գիրկը թովիչ.

Թափուր է կանաչ իմ նստարանը...»:

Գարունքված սրտով ես այգի մտա,

Զգացի կյանքի զարթոնքի համը,

Ծաղկած ծառուղում սերն իմ ես գտա,

Եվ երջանկացա՛վ հին նստարանը...

Զերմ գրուցեցինք խնձորենու տակ.

Այն դարձավ սիրո մեր զառ վրանը...

Միմյանց բացեցինք սրտերը մեր փակ.

Հրճվանքից դողա՛ց մեր նստարանը...

Աստծո՞ւց եր սերը մեր նորաբողբոջ,

Որ մեզ հասցրեց բախտի դրանը,

Մեր սերը կնքվեց համբուլով դողդոջ.

Մեզ հետ կրակվե՛ց ծեր նստարանը...

Ծարիներ անցան՝ սիրով երջանիկ...

Բայց մեզ բաժանեց կյանքի դարանը.

Զյուն նստեց գլխիս՝ հանց ճերմակ պարիկ...

Հիմա մրտո՞ւմ է մեր նստարանը...

ՔԱՄԻ Ե ԱՆՈՒՄ

Ճոճվում են այգուս ծառերը.

Հարբած չեն. քամի է անում...

Թափվում են անվերջ բառերը.

Լարված եմ. քամի է անում...

Անհաստատ սերդ իմ սրտին

Հարված է. քամի է անում...

Պետք չե, տեղ չկա Ել ստին.

Վառված եմ. քամի է անում...

ԻՆՉՈ՞Ւ ԶԵՐԳԵՑ

Որտեղ կա ծաղիկ, այնտեղ էլ՝ մեղու.

Միմյանց համար են երկուսն էլ ծնվել...

Որտեղ հայ երգն էր, այնտեղ էիր դու.

Հայոց երգով էր քո հոգին սնվել...

Երբ երգն էր հնչում, վերանում էիր
Աշխարհի բոլոր վիշտ ու ցավերից,
Երգի թևերով հեռանում էիր
Հոգսերից օրվա, կյանքի դավերից...

Անուշ երգերից հրճվում էիր շատ,
Սավառնում կատծո տիրույթում լուսե...
Այսօր իմ սիրտն է խփվում պատեպատ.
Ուղղել է ուզում բախտի ճամփան շեղ...

Իմ սիրող սիրտը, որ գիտի երգել,
Ինչո՞ւ գեթ մի օր չերգեց քեզ մոտ,

Ո՞հնչ է՝ զլացա՞վ երգով քեզ տալ սեր.
Իր ներսում խեղդեց երգ, սեր ու կարոտ...

Ինչո՞ւ չերգեց սիրտն իմ քեզ համար,
Ուզեց՝ քո սի՞րտն էլ իր պես տառապի...

Երբ երգեց, ավա՞ղ, երգն էր անբարբառ.

Այս ինչեց՝ ինչպես երգը կարապի...

ՍԻՐԵԼԻՄ

Շունչդ ինչո՞ւ է այդքան

Ճնշող ու ծանր, սիրելի՞ս,

Ինչ-որ սխալներ թե կան՝

Անմեղ են, մանր, սիրելի՞ս,

Թե կան խճճված հարցեր՝

Եկ լինենք սանր, սիրելի՞ս,

Սրտով չդառնանք կարծր,

Խորթացած, համր, սիրելի՞ս...

ՀՐԱՇք ՍԵՐ

Այս գիշերն անցներ արթուն,

Վառ լուսին լիներ ու աստղեր,

Մեր լիներ՝ թեկուզ և հում,

Իսկ շուրջս՝ արտեր, շեկ հասկեր...

Մինչ ի լոգս համբույրներից

Մեր սերը սրտիս պես հասներ,

Աստծո լույսն իջներ վերից,

Օրն արև դառնար ու խաս սեր...

Մեր հրաշք սիրո մասին

Հյուսվեին երգեր ու ասքեր,

Ել կյանքն այս չլիներ սին.

Ասեի այդժամ. «Դու կաս, Տե՛ր...»:

ԵՐԱՎՈՒՄ

Ուրագում նորից եկար

Այս հեռու և քանկ օրերից.

Նայեցիր դու ինձ երկար,

Զայնեցիր, ասես, ձորերից...

Հին սերն էր հուրիրատում

Աչքերիդ մթին հորերից.

«Պատմի՛ր ինձ,- ինսդրեցիր դու,-

Քո սիրո արտի լորերից...»:

ԱՅՆ, ԻՆՉ ԵՂԱՎ

Այս, ինչ եղավ, տարավ ինձնից.

Հաստա՞տ, շատ էր, ո՞չ երբեք քիչ,

Կյանքս դարձավ ստվեր դողդոջ,

Ո՞չ մեռած եմ և ո՞չ էլ ողջ...

Զարկեց, անցավ սրտիս միջով.

ՉԵ՛, չսթափեց հոգու ճիշով,

Կյանքս արեց տակնուվրա.

Այն նմանվեց ցավի նոան...

Ճաքեց, արևեց սրտիս նուռը,

Ինձ հավաքեց կյանքն իր բուռը,

Ասաց. «Յավդ պահի՛ր քո մեջ.

Մի՛ թող խժոհ քեզ մինչև վերջ...

Պեղի՛ր քո մեջ ժայտոդ ջինջ,

Բաշխի՛ր մարդկանց, բաշխի՛ր և ինձ.

Թո՞ղ այն շողա՝ ինչպես արփին,

Եվ քո սիրտն էլ սիրուց արբի...

Հավատա՛ դու՝ այն, ինչ եղավ,

Դա՛ էլ կանցնի՝ որպես սև դավ,

Թա՛փ տուր դու քեզ, ժպտա՛ նորից,

Սոխրից հառնի՛ր, թևի՛ր դու ինձ...»:

ԱՔԵՉԻՆՉՈՒ ԳՏՆԵՍ

Դու, ավա՞ն, չկաս արդեն,
Ամենուր, սակայն, ինձ հետ ես,
Խառնել եմ դժոխք-եղեմ.

Ինձ խոցող վշտի սուր նետ ես:
Ճզմեց ինձ հոգուս ցավը.
Կարոտիս կանչին անգետ ես,
Խորտակվեց բախտիս նավը.
Քեզ ինչպե՞ս գտնեմ՝ անհետ ես...

ԿԻՍԱՏ -ՊՈՎՏ...

Զո կորստի անլուր ցավը
Ինձ չի լքում զօր ու գիշեր.
Ինչո՞ւ լարեց կյանքն այս դավը,
Ինչո՞ւ փշրեց թե՛ բախտ, թե՛ սեր...

Երբ դու կայիր, կայի և ես,
Արև էի ես մի ամբողջ...
Հիմա կես կայծ, ճրագ եմ կես,
Թուխաւ եմ և սուտ անձրևակոչ...
Կիսատ-պռատ կյանքն այս հիմար
Քարշ եմ տալիս հնոտու պես,
Պատրաստ եմ ես ասել հիմա
Օտար մեկին. «Կուզե՞ս՝ տամ քեզ...»...

Այս գիշեր ինձ վերստին
Որպես Երազ այցելեցիր,
Տեղ չկար քեն ու ստին.
Դու ջինջ ու պարզ այցելեցիր...

Ցնծում եր հոգիս խինդով.
Դրախտի մաս՝ այցելեցիր,
Աստված եր Նայում խանդով.

»Հանց բախտ անհաս այցելեցիր...

ՍՈՒՏ Ե, ՈՐ ԶԿԱՍ
Որքան մոտ ես ինձ, այնքան հեռու ես,
Որքան ինձ հետ ես, այնքան էլ՝ բաժան,
Կարոտիդ լավան իմ մեջ եռում ե,
Սիրտս հալեցնում հրով իր դաժան...

Այրվում ե սիրտս, նվազում ցավից,
Հուշերիս պարսը բզզում ե անվերջ.
Ամեն մի պահը ապրեցնում է ինձ,
Մի փշուր հուշն իսկ ապրում է իմ մեջ...

Սուր Ե, որ չկաս, Ել չես լինելու...

Ես չեմ հավատում անգոյությանդ.

Հապա ինչպե՞ս եմ ես այսքան հլու՝

Ապրում քեզանով, լսում եմ ծայնդ...

Ամե՞ն, ամե՞ն ինչ հիշեցնում է քեզ.

Մի փոքրիկ իրև իսկ քո բույրն է կրում...

Մե՛կ տեսիլք ես, մե՛կ՝ մորենի անկեզ,

Աստղի նման ես իմ մեջ հուրիբում...

Կենաց աղբյուրը թող անկանգ իոսի.

Մեր սերն անապակ այդ աղբյուրն է ջինչ,

Թո՛ղ սրտերի հետ այն հավերժ խոսի,

Մեծ սիրով լցնի հոգիներն անսինչ...

ԵԼ ՉԻ ԳԱ

Օրերը կարճացել են.

Արևը մեզ շուտ լքում է...

Այս ճամփան, որ լացել է,

Ինձ նման հիմա նկուն է...

Իմ արև սերն Ել չի գա՝

ՈԱյս ճամփով, որն ինձ ձգում է...

Ինձ համար Ել սեր չկա.

Անարև սիրտս սգում է...

ԱԶՔՍ ԴԵՌ ԹԱՑ Է

Մենակ եմ քեզնից հետո.

Իմ տան մեջ տիխուր փակված եմ...

Տարիներն անկանգ երթով

Անցնում են... աչքս դեռ թաց է...

Իմ սրտում ապրում ես, կաս,

Հուշերիս դուռը միշտ բաց է...

Երազում երբ ել դու գաս,

Ինձ համար լույսդ սուրբ հաց է...

ՀԻՄԱ ԻՆՉ ԿԱՍԵ՞Ս

Առաջին օրն իսկ՝

Իմ՝ արյուն լացող սրտի կսկիծով

Չգացի շատ խիստ

Անդարձ կորստիդ խոր ցավը կիզող...

Քեզանից հետո

Իմ կյանքը դարձավ անլուս ու անգույն,

Եվ դանդաղ, հերթով

Անցան տարիներ՝ ուղտերի հանգույն...

Իսկ այսօր, սակայն,

Երբ ես ճամփան իմ անցնում եմ մենակ,

Կորստիդ ցավն այն

Դարձել է շուրջն իմ մոլեգնող կրակ...

Կյանքում Ե'լ ոչինչ

Ինձ չի հմայում, հուշերն այրում են...

Պատժո՞ւմ է բախտն ինձ,

Թե՞ կյանք շնորհում, սիրտս արևում Ե...

Ո՞գ ու ջրի պես

Իմ ամեն պահի, մասնիկի մեջ կաս...

Հիմա ինձ կասե՞ս՝

Ինչի՞ց Ե, որ դու ինձ դարձար անհաս...

ԵՍ ՔՈ ԿԵՍՆ ԵՒ...

ԻՄ ԵՐԱԳԻ ՄԵԶ ՄԻ ԻՎԱՋՅ ԵՐ ԹՇՅՈՒՄ,
ՄԻ ԹԱՅ՝ ԿԱՐՄԻՐ, ՄՅՈՒՏԱՅ՝ ԿԱՆԱՀ...
ԱՍՏՎԱԾ ԿԱՆՉԵցի, ԴԱՐՁԱ ԳԱՌ ԹՇՅՈՒՆ,
ՇՈՂԱՐՁԱԿԵԼՈՎ ԹԱԿԵցի Առաջ...

ՈԼԳԵցի հասնել այդ հրաշք հավքին,
ՎԵՐՍՏԻՆ գտնել կանաչ-կարմիր սեր...
Հավքն այդ վեր թակեց և ասաց. «ԱՆԳԻ՞Ն,
ԼԱՎ ԿԱՆԵՆ՝ ինձ հետ չկապես հույսեր...

ԵՍ ՔՈ ԿԵՍՆ ԵՒ՝ ՍԵՐՆ ԱՍՏՎԱԾԱՏՈՒՐ,
ԻՄ ԵՐԿՈՒ ԹԱԽՆ ԷԼ ԳՄՐՈՎԻՄ ԵՐ ՉՔԵԴ...
ԲԱյց ԵՐԲ ԻՎՐՎԱՃԵց ինձ բախտը հավկուր,
ԹԱԽ ԱՐԼՈՒՏԵց՝ հոգուս պես անմեղ...

ԵՍ ԻԵՌԱՆՈՒՄ ԵՄ, ՄԻ՛ ՎԻՆՏՐԻԲ ԴՈՒ ԻՆՁ
ԵՎ ՄԻ՛ ԽԱԲՎԻԲ այս կանաչ-կարմիրին.
ՄԵԿ ԹԱԽՈՎ ԻՎԱՋՅ զուրկ է թռիչքից,
ԿԵՍ ՍԵՐՆ ԷԼ ՍԵՐ ՀԵ... ԻՎՎԱՏՈՎ, ՍԵՐ ԻՄ...»:

ԻՆՉՆԻՑ ԱՆԿԱԽ

ՍԵՐ ԻՄ, ԱՆԳԻՆՍ, ԻՋՄԱ ԻՆՁ ԱՍԱ^Հ
ԱՊՐՈ՞ՒՄ ԵՄ, ԱՐԴՅՈՅ, ՅԵՂԱՆԻՈ ԻԵՍՈՆ,
ՈՐՄԵ՞Դ ԵՒ և ՈՐՄԵ՞Դ ԻՎԱՍ...
ՄԻՆՉԵՐ ՏԱՐԻՆԵՐՆ ԱՆԳԼՈՒՄ ԵՆ ԻԵՐԹՈՎ...

Բայց ինչ էլ լինի՝ դու իմ կյանքում կաս,

Ո՞ու ավելի՝ կաս, քան` ինքս, գուցե...

Մի հուշն իսկ կյանքս դարձնում է երազ,

Առանց քեզ՝ հոգիս մութ բանտախուց է...

Կյանքի քմա՞յթ է, թե՞ բախտի չար իաղ.

Հուսախաբ եղած՝ ես որքա՞ն լացեմ,

Երբ գիշերները, ա՛խ, ինձնից անկախ,

Զերքս տանում եմ, որ... մեջքդ ծածկեմ...

ԻՆՉ ՀԵՏ ԵՍ

Երազ եր, անցավ, գնաց,

Արև եր. հանգեց մեր սերը,

Իմ հոգում լույսը մնաց.

Տաք բուն հյուսեցին հուշերը...

Կողքիս չես, բայց ինձ հետ ես.

Անմար են սիրուս լուսերը...

Հավերժում աստղակետ ես.

Անարմա՞տ են իմ հոլյսերը...

ԲԱԽՏԻ ԾՆՈՐՀ

Սերս, ավա՞ղ, գտավ ինձ ուշ,

Ի՞նչ նվեր... ինձ շատ թանկ տրվեց,

Թվում եր՝ վարդ է քնքուշ,

Բայց փուշը որպես ճանկ սրվեց...

Վայելքը սիրո՝ մի պուտ.

Պարտեզը հոգուս չջրվեց,

Ցավերիս բեռը՝ յոթ փութ.

Մրտիս վրա հանց լեռ դրվեց...

Իմ սերը երգ եր ու վերք,

Բախտի շնորհ եր, որ արվեց,

Եվ, որպես լուսի շքերթ,

Իմ սիրո մատյանն այս գրվեց...

ՈՒՆՉՊԵ՞Ս...

Ինչպե՞ս ցրեմ այս տաղտուկը,
Այս թախիծը ինչպե՞ս ցրեմ,
Ինչպե՞ս սրբեմ օրվա թուքը
Եվ նախատինքն ինչպե՞ս ջրեմ...

Բաց թողեցի սանձն իմ ձեռքից

Նժույգ դարձած ժամանակի.

Լուս արյուն Է կաթում երգից.

Հոգուս վերքը ո՞վ կփակի...

Իր թևով Եր թռել ինձ մոտ

Հրաշք բախտի հավքը կապույտ.

Չբռնեցի՛... ինձ բյո՛ւր ամոթ...

Եվ նա նորից թևեց անփույթ...

Ինձ մի փետուր միայն թողեց՝

Որպես վառ հուշ թռած բախտի...

Ե՞ս, թե՞ Աստված բախտն իմ հողեց,

Եվ ինձ նոր բախտ ո՞վ կմաղթի...

Ինչպե՞ս կրեմ հոգուս ցավը,

Վշտիս շապիկն ինչպե՞ս կրեմ,

Ինչպե՞ս լցնեմ կյանքիս զավը,

Բախտիս շիրմին Ես ի՞նչ գրեմ...

ԲԱԽՏԱԽԱՎԴ

Չար բախտն իմ գլխին շատ խաղեր խաղաց.

Ե՛վ կարկուտ տեղաց, և՝ երկանք աղաց...

Ինձ միշտ խոստացավ, բայց խոսքը դրժեց,

Իր մի ժպիտն ու սերը ինձ մերժեց...

Բայց բախտս բերեց այդ բախտախաղում.

(Իրավ, հաղթո՞ղն է վերջում ծիծաղում),

Ես քեզ շահեցի, իսկ բախտը՝ ոչինչ,

Աշխամա բախտն անգամ նախանձո՞ւմ է ինձ...

ԱՆՀՈԳ ԵՆ

Ապրի՞ր քո օրն ու տարին.

Թող քնքանք բուրեն բառերը,

Արարիր սերն ու բարին.

Սրտերում հալվեն քարերը...

Հավա՛տդ պարզիր ի բաց

Եվ նետիր բախտիդ զառերը...

Ո՞վ եկավ և ո՞վ գնաց՝

Անհո՞գ են անցնող դարերը...

□